

ANA IĂNESCU

ÎNTÂLNINDU-L
PE DOMNUL PARKER

Timișoara, 2019

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
IĂNESCU, ANA

Întâlnindu-l pe domnul Parker / Ana Iănescu. - Timișoara : Stylished, 2019
ISBN 978-606-9017-95-1

821.135.1

Editura STYLISHED
Timișoara, Județul Timiș
Calea Martirilor 1989, nr. 51/27
Tel.: (+40)727.07.49.48
www.stylishedbooks.ro

Prolog

Sammy se sprijinea când pe un picior, când pe altul, rozându-și unghiile proaspăt pictate, în timp ce asculta cum îi sunt enumerate toate eșecurile, dar și succesele – care erau oricum puține. Șeful ei o privea furios, iar ea știu din acel moment că nu avea să-i mai acorde o a doua șansă, nu mai era nimic de făcut. Totuși, acest lucru nu o opri să îl roage din priviri, cerând implorare cu ochii ei mari albaștri. Clipi și-și mușcă buza, urmându-l îndeaproape pe șeful ei, care se plimba pe coridoarele clădirii, îndreptându-se spre biroul lui, probabil decis să-i înmâneze actele prin care avea să o concedieze și să rămână mai lefteră decât era deja. De asemenea, urma să fie aruncată în stradă, iar atunci nu ar mai avea altceva de făcut decât să se întoarcă în Portugalia. Și Dumnezeu știe că nu dorea să se întoarcă acasă. Părinții ei ar trimite-o, probabil, să lucreze la spălătoria lor sau la croitoria mamei sale, iar ea nu-și dorea asta de la viață. Voia mai mult de atât.

Intraseră în birou. Domnul Grayson se așeză pe micul lui scaun rotativ, nu înainte de a-și pune paltonul crem – de la o firmă renumită, căreia nici măcar nu-i mai ținea minte numele – în cuier. Îi făcu semn, cu ambele mâini, să se așeze pe fotoliul roșu de catifea, cu două mâneri, aflat în fața biroului său imens, apoi își sprijini capul în mâini și se uită direct în ochii lui Sammy. Se simțea intimidată când o privea așa. Domnul Grayson nu o intimidă, în mod normal; era gras, avea o privire de om naiv, o gușă care-i atârna, de fiecare dată când vorbea, și dădea semne că, în curând, urmează să-și facă un implant de păr. Dar, în momentul acela, Samantha Collins era intimidată ca naiba de el, mai ales pentru că știa că în mâinile lui stă viitorul carierei ei. Deschise gura pentru a spune ceva, apoi o închise la loc, clipind des. Ridică o mână în sus, lăsând-o după câteva secunde jos.

— Pot mai mult de atât, se bâlbâi ea, fără să-l privească. El îi aruncă un zâmbet, cu dinții lui galbeni, iar Samantha simți dezgust față de el și o puternică stare de vomă i se revârsă, mai apoi, în stomac. Ignoră, însă, acest lucru și se concentră asupra feței lui, încercând să treacă peste starea de timiditate care pusese stăpânire pe ea. Samantha Collins nu se lăsa intimidată de un bărbat, mai ales de unul ca domnul Grayson. Într-un final, bărbatul deschise gura și începu să vorbească:

— Domnișoară Collins, mi-a făcut mare plăcere să lucrez cu dumneata, începu el. Sunteți o persoană foarte competentă, calculată și complexă. Sammy avea emoții, știa ce urmează să spună șeful ei; își împleti degetele și se foi pe scaun. Însă, mă tem că nu mai avem nevoie de serviciile dumneavoastră.

Sammy se ridică de pe scaun și gesticulă cu mâinile.

— Domnule Grayson, se repezi ea, cu disperare în glas, am nevoie de slujba aceasta, înțelegeți? îi spune aproape țipând la el. Scuzăți-mă, tuși sec Samantha, aruncându-se în scaun și revenind la bunele maniere și atitudinea ei politicoasă dintotdeauna, dar chiar am nevoie de slujba aceasta, pot mai mult decât am făcut, știu asta, mai am nevoie de o șansă, una singură, oricât de mică ar fi ea, și nu o să vădezamăgesc, vă promit!

Domnul Grayson se uită neinteresat la ea, și-și scoase o țigără din buzunar, aprinzând-o cu o brichetă care avea emblema Partidului Republican. Fuma, deși angajaților nu le dădea voie să fumeze în timpul serviciului. Sammy nu și permise nici măcar să zâmbească, nu era loc de glume în acest moment. După ce expiră fumul, domnul Grayson deschise gura, din nou:

— Nu știu ce să spun, domnișoară Collins – se strâmbă la ea, jucându-se cu bricheta, luând țigara între degete – articolele tale nu au prea prins la public, știai? Ai avut vreo două articole strălucite, iar noi nu ne permitem să mai

pierdem cititori, mai ales când audiența celor de la Sparkle este atât de aproape de a noastră. Ca să te reprimim, ar trebui să scrii ceva nemaipomenit, neașteptat, râvnit de toți, dar mă îndoiesc că vei reuși să o faci, având în vedere multele eșecuri pe care le-ai adunat.

Samantha își mușcă buza. Vorbele domnului Grayson îi mai tăiară din elan și din atitudinea ce o căpătase, dar, totuși, mai avea o mică speranță în suflet. Putea să o facă, știa asta.

— O singură șansă, se rugă ea smiorcându-se, una mică! Oricât de mică ar fi ea, am nevoie de una singură! Orice! Cereți-mi chiar și imposibilul, fiindcă am să reușesc.

Domnul Grayson scutură tutunul în scrumieră și așeză țigara în același loc. Își luă, din nou, postura intimidantă, iar Samantha simți cum se face mică în scaun. Expresia lui era impasibilă. Dacă și de această dată răspunsul lui va fi negativ, atunci aşa avea să rămână. Samantha își făcu, în minte, cruce, apoi se uită la domnul Grayson care deschise gura:

— Ai auzit de domnul Parker și de compania lui? întreba el, iar Samantha rânji.

— Nu a dat niciodată un interviu presei și, deși a avut apariții destul de dese, nimeni nu știe aproape nimic despre el, în afara faptului că este un bun director, face o mulțime de opere de caritate, adoră femeile și este extrem de atrăgător, punctă Sammy.

— Dacă reușim să-i luăm un interviu domnului Parker, am putea fi declarați cei mai buni, iar Sparkle nu ne-ar mai ajunge în veci. Interviul acesta îi-ar asigura locul de muncă și o posibilă promovare. Ce zici, reușești să-i iezi un interviu domnului Parker?

— Da!

Samantha zâmbi. Avea să facă orice ca să ia acel interviu. Trebuia să obțină acel interviu, chiar dacă urma să treacă prin iad pentru asta. Dacă domnul Parker era încăpățanat, ea era și mai încăpățnată.

Capitolul 1

Era abia trei după-amiază, iar Samantha Collins se afla în criză de timp și o agonie interioară puse stăpânire pe ea. Își puse mâinile în cap după ce răsturnă dosarul cu hârtii pe podea, iar acum toate erau împrăștiate; iar Vicky nu mai ajungea și cafeaua din care tot sorbea câte o înghițitură aproape că nu mai avea gust. Totul avea un gust amar. Nu avea să reușească, în vecii vecilor, iar domnul Grayson îi dăduse un ordin foarte clar: să obțină un interviu cu conducătorul imperiului Parker.

Se aplecă, luându-și cu ambele mâini actele, apoi le trânti pe masă. Își duse o șuviță de păr după ureche și avu un moment de respiro.

Se așeză pe scaun, încercând să se calmeze și să găsească o cale să gândească limpede pentru a-și putea rearanja sarcinile după prioritățile majore. Începu să așeze actele după importanța lor, deși în acest moment erau complet nefolositoare, dar dacă lucrurile ei se aflau în dezordine nu putea să lucreze bine și asta însemna că nu avea să reușească. Numără primele zece dosare cu hârtii, apoi se enervă din cauză că îi lua prea mult timp să le aranjeze și le aruncă într-un sertar gol al biroului, cu intenția să le aranjeze mai târziu. Își luă telefonul de serviciu în mâna pentru a rezerva o întâlnire cu domnul Parker, dar își aminti că nu are numărul lui. Lăsa telefonul pe masă, sorbind încă o înghițitură de cafea, dar gustul era atât de amar încât lichidul ajunse în ghiveciul cactusului imens de lângă biroul ei.

Vicky. Vicky promisese că se va întoarce cu dosarul domnului Parker și cu numărul companiei, dar trecură în jur de 30 de minute de când promisese asta, fără să se întoarcă. Se ridică de pe scaun și-și făcu loc prin mulțimea de angajați agitați, unii preocupați de propriile sarcini, alții puși pe glume. În acest moment, Sammy avea o stare de iritare continuă și chiar fu surprinsă că nu se luase la ceartă cu cineva, din cauza atacului ei de panică. Avea o privire

încruntată și mergea cu viteză, îndreptându-se spre sala în care se afla xerox-ul. Se opri când o văzu pe Vicky în fața ei, stând de vorbă cu cineva, ținând în mână actele care îi trebuiau. Nu se putu abține și îi scăpă o înjurătură. Scrâșni din dinți când realiză că acesta era motivul pentru care nu ajunsese la ea. Vicky simți prezența ei și-și îndreptă atenția către ea.

— Nu a mers xerox-ul foarte mult timp, să știi, Sam!

— Sigur, zâmbi ea. Am aici tot ce-mi trebuie? întrebă Samantha când Vicky îi înmână dosarul și un biletel pe care era scris un număr de telefon.

— Lipsește doar partea cea mai importantă! Samantha se holbă la ea. Niște poze de la o ședință foto pe care a făcut-o pentru Calvin Klein.

Samantha răsuflă ușurată. Vicky își dădu seama că gluma ei fusese puțin cam nesărată, iar Sammy nici măcar nu o înțelesese.

— Mai stai cinci minute până se imprimă? Ai spus că nu l-ai văzut niciodată, îi spuse Vicky.

— Am treabă, Vicky, și, în plus, am să-l văd când îi voi lua interviul.

— Cum dorești, tu pierzi, glumi Vicky încă o dată.

Dar Sammy nu râse, doar plecă de acolo, aproape fugind spre biroul ei, dar nimeni nu o privi ciudat. Atmosfera în editură era aceeași, zi de zi, toți aveau sarcini grele de indeplinit și erau presați de timp. Sammy nu luase niciodată în serios munca sa, însă azi îi înțelegea pe ceilalți colegi. Considerase că are un loc de muncă lejer și uite aşa aproape ajunsese să fie dată afară. Se așeză pe scaunul de la biroul ei și își duse ceașca cu cafea la gură, uitând că o aruncase pentru că nu era bună. Se apucă de citit:

„În vîrstă de 25 de ani, Chase Parker este unul dintre cei mai râvniți și mai tineri burlaci din lume, având un imperiu hotelier la picioarele sale. (...) Domnul Parker a avut foarte multe apariții în presa de scandal, iar pasiunea sa pentru domnișoarele tinere și frumoase este binecunoscută (...) A

fost crescut, până la vîrsta de 6 ani, de o bonă thailandeză, deoarece părinții erau plecați, mai mereu, în călătorii – doamna Parker având mai multe prezentări de modă la Milano iar domnul Parker Senior fiind plecat în călătorii de afaceri (...) La vîrsta de 7 ani este trimis la Academia St. Laurent, un internat privat al elitei Americii, unde studiază până la vîrsta de 16 ani (...) Se înscrie la Harvard, unde își petrece următorii 5 ani, preocupat de studiu (...), iar la vîrsta de 22 de ani preia conducerea imperiului hotelier Parker, răspândit pe toată suprafața Americii, în Europa și în câteva țări dezvoltate din Asia (...)"

Samantha trânti dosarul cu hârtii pe masă, apoi își sprijini capul în mâini și oftă. Nu aflase nimic nou, în afară de primele informații care erau complet nefolositoare. Nici măcar nu continuă să citească restul, pentru că nu avea rost. Pentru prima dată se simțea depășită de situație, simțea că urmează să plângă. Se scărpină la ochi ca să nu plângă, apoi se uită în camera frontală a telefonului ca să verifice dacă își intinsese rimelul. Arăta perfect normal.

Își reîntoarse atenția către munca ei. Își luă telefonul de serviciu în mâna stângă, iar cu dreapta începu să tasteze numărul de pe biletelul pe care i-l dăduse Vicky. Înainte să apese pe butonul de apelare avu un moment de ezitare; într-un fel, îi era frică să sune. Urma să sune la o companie imensă, iar Sammy nu era sigură dacă era pregătită pentru întâlnirea cu domnul Parker. Dar când își aminti că în joc este slujba ei și deportarea în Portugalia, își făcu curaj și apăsa. Nici bine nu apăsa pe buton că cineva îi și răspunse.

— Parker Hotels & Resorts, cu ce vă putem ajuta? se auzi o voce feminină în difuzorul telefonului.

Sammy luă o gură de aer și se scărpină la ceafă, până își adună cuvintele.

— Aș dori să-mi faceți legătura cu secretara domnului Parker.

— În legătură cu...?

— Afaceri, răspunse ea prompt.

Întâlnindu-l pe domnul Parker

— Imediat. Așteptați doar un moment.

Samantha își mușcă buza, în timp ce ciocănea cu buricul degetelor în birou căva ce în mintea ei suna a cântec, dar în realitate erau doar niște bocănături în masă. Se opri când își mușcă limba. Scoase un geamăt de durere, iar în acel moment apelul fu redirecționat. Sammy nici nu putu să reacționeze. Bănuia că asistenta domnului Parker era Tânără și blondă; blondă deoarece majoritatea asistentelor oamenilor importanți din filme și din cărți erau blonde. Când Samantha auzi o voce feminină la telefon nici măcar nu fu atentă, iar în momentul în care realiză tresări puternic.

— Asistenta domnului Parker la telefon. Cu ce vă pot ajuta? se auzi în difuzorul telefonului o voce feminină, folosind un ton formal.

— Ăăă... , aş dori o întâlnire cu domnul Parker, dacă este posibil, se bâlbâi Samantha.

— Din partea cui și în legătură cu ce?

Sammy se blocă. Domnul Parker nu accepta întâlniri cu jurnaliști sau ziariști, ținuse asta minte de la o fostă colegă de apartament care lucra la o revistă de scandal și încercase odată să programeze un interviu cu acesta, iar el o refuzase categoric. Iar după ultimele apariții pe care le avusese în revistele de scandal, probabil nici nu voia să audă de presă. Sammy își mușcă buza în timp ce o auzea pe secretară cum strigă „alo“ în difuzorul telefonului. Îi trebuia o scuză plauzibilă. Calculatorul era aprins, iar Sammy nu făcea decât să se holbeze spre monitor căutând o scuză plauzibilă. „Lenjerie de pat 100% bumbac, reducere 40%“ aceasta era reclama care apărea dedesubtul barei de căutare, lângă numele site-ului. Brusc, îi veni o idee. În seara asta urma să sărbătorească.

— Domnișoară, mai sunteți acolo? Am să închid dacă nu mai sunteți pe fir! Alo?

— Scuzați-mă, am avut o mică problemă de conexiune. Vă sun din partea Samanthei Collins. Am o ofertă de nerefuzat pentru domnul Parker, sunt sigură că o să accepte

o întâlnire. Vrem să-i facem o ofertă pentru lenjerie de pat, 100% bumbac, pentru care oferim o reducere de 40%. Am venit tocmai din Portugalia pentru a-i prezenta oferta noastră.

— Îmi cer scuze, dar nu vă pot programare o întâlnire în acest scop. Avem proprii furnizori.

— Domnișoară, se panică Samantha, este o ofertă de neratat. Măcar oferiți-mi șansa să vorbesc cu domnul Parker.

— Am să vorbesc cu dânsul. Trebuie să-mi dea acordul înainte de a face o programare. Am să vă sun peste o oră, momentan domnul Parker are o întâlnire. Am să vă sun pe același număr. Mulțumesc. O zi bună în continuare!

Sammy rămase cu gura căscată, apoi își cuprinse capul în mâini și tot ce făcu fu să ofteze. Continuă să privească în gol, spre biroul ei, iar privirea îi era apatică. Zilele astea fusese foarte stresată și abia mai avusese timp de o pauză. Nici măcar nu mai comunicase foarte mult cu colegii, nu și mai sunase părinții, fusese stresată la maxim. Probabil, erau foarte îngrijorați acum, iar pe Sammy o cuprinse un sentiment de exasperare. Uneori, o deranja atitudinea lor protectivă, chiar dacă ea se afla în New York. I se părea că o sufocă, dându-i o stare de claustrofobie.

Simțea că nu are nici măcar o șansă de reușită în acest caz, că asistenta domnului Parker nu va reuși să îi obțină o întâlnire. Cum spusesese și ea, compania avea proprii furnizori, iar ea nu putea să intervină peste ei, mai ales că dorea această întâlnire din cu totul alte motive. Probabil, domnul Parker nici măcar nu o să dorească să audă. Și-ar fi dorit să nu mai fie pesimistă, dar în momentele tensionante până și optimismul ei debordant pierdea.

Se uită la ceas. Era timpul pentru cele 15 minute de pauză de masă. Toată lumea pleca. Îl observă pe Andrew cum îi face semn să meargă și ea, dar refuză printr-o simplă înclinare a capului și un zâmbet. Andrew dădu din umeri, apoi plecă în pauză. Cu siguranță, mergea mai întâi la o țigară, iar Sammy se săturase să inhaleze fum, în timp ce asculta povești despre toate problemele sale în legătură cu divorțul. Avea și

ea probleme, până peste cap, în momentul acesta, iar să le asculte pe ale altcuiva era ultimul lucru pe care și-l dorea. Andrew era căsătorit, dar urma să divorțeze din cauză că era atât de afemeiat; când Sammy s-a angajat la revistă, Andrew a început să-i trimîtă flori, pe care aceasta le-a refuzat când aflat că este căsătorit. Aflase din poveștile lui că obișnuia să bea destul de mult în weekenduri și consuma majoritatea veniturilor sale pe țigări. Nici nu era de mirare că nevasta urma să-l părăsească. Sammy îi ținuse întruna morală, dar el îi spunea mereu că ar trebui să vadă lucrurile diferit, având în vedere vîrsta pe care o are; însă Sammy nu își schimbă opinia, dar nu-l mai asculta când povestea despre problemele lui personale și spunea, pur și simplu, că nu o interesează.

Își balansă capul dintr-o parte în alta, apoi își duse mâinile la gât și apăsa ușor pe el, făcându-și singură un scurt masaj. Începeau să o doară toate. Poate ar fi mai bine dacă și-ar lua o cafea; cu siguranță ar fi mai bine. Se ridică de pe scaun. Picioarele îi erau amorțite, întregul corp îi vibra. Se simțea că și cum abia s-ar fi trezit din somn, când începu să meargă. Scutură puțin mâinile și picioarele – știind că nu o vede nimeni – apoi se apropie de automatul de cafea. Își pipăi buzunarele sacoului albastru căutând câteva monede sau măcar o bancnotă de un dolar. Dacă nu va găsi bani în sacou, va fi nevoie să meargă în sala de mese, să discute cu toată lumea prezentă acolo, iar apoi să se milogească de vreunul ca să-i împrumute un dolar.

Norocul ei fu că-i mai rămăsese restul de la taxi-ul pe care îl luase de dimineață. Introduse monedele și bancnota de un dolar în aparat, alegându-și un capuccino, apoi setă cubuletele de zahăr care urmau să-i fie introduse în pahar și se sprijini de aparat, în aşteptarea băuturii. Domnul Grayson ieșea, chiar în acel moment, din birou. Sammy oftă. Nici dacă s-ar ascunde nu l-ar mai putea evita. Domnul Grayson îi făcu semn să se apropie de el, deși el se îndrepta deja spre ea. Sammy știa că vrea să o întrebe de întâlnirea cu domnul Parker. Ticătul automatului de cafea se auzi, băutura era

Respect pentru româna și românia

gata. Sammy întinse ambele mâini și trase băutura din cei doi clești ai aparatului. Începu să amestece în băutură, apoi sorbi o înghițitură, fără să-l scape din ochi pe domnul Grayson care era la trei pași de ea.

— Domnule Grayson, salută Sammy când acesta ajunse lângă ea, luând încă o înghițitură din băutura fierbinte și arzându-se pe limbă. Trase o înjurătură, fără să o audă șeful ei.

— Domnișoară Collins, o plăcere să vă văd, ca întotdeauna! Cum merge proiectul nostru?

— Minunat, pur și simplu minunat.

Domnul Grayson zâmbi, apoi îi cuprinse mâna între degetele lui groase, luând-o prin surprindere pe Samantha, și se apropie de ea. Aceasta simți, pentru un moment, o stare de paralizie, dar reacționă imediat. Nu înțelegea ce voia domnul Grayson să facă, aşa că își smulse mâna și se depărtă ușor.

— Sper ca așa să fie. Amintiți-vă, biroul dumneavoastră ar putea fi preluat de altcineva, la fel ca și această sarcină, spuse el zâmbind cu dinții săi galbeni. Acum, mă scuzați! Îmi face o mare plăcere să discut cu dumneavoastră, dar mă duc să-mi iau prânzul.

Sammy se simți dezgustată de domnul Grayson, mai mult decât de obicei. Și incidentul de mai devreme fusese ciudat. Tresări. Poate ar fi mai bine să meargă până la baie, să se spele pe mâini. Cu siguranță s-ar fi simțit mai bine, dar putea să o facă și mai târziu. Trebuia să aștepte acel telefon important.

Se îndreptă țanțoșă, cu băutura în mâna, către biroul ei. Se înfurie când își aminti cum domnul Grayson o amenință că urmează să o concedieze. Dacă revista lor n-ar fi fost deja cea mai importantă din New York ar fi demisionat demult, dar în circumstanțele date nu putea face asta. Trecu pe lângă cactusul de lângă biroul ei, având grija să nu-și agațe haina în el – cum făcea de cele mai multe ori – și se așeză pe scaunul de la birou, apoi începu să caute pe internet, pe un site online de îmbrăcăminte, un cadou pentru colega ei de

cameră, amintindu-și că ziua de naștere a acesteia va fi peste două zile. De dimineață, colega ei îi spusese să se întoarcă devreme de la birou, iar Sammy deduse că, cel mai probabil, urmau să petreacă. Măcar aşa avea să se mai relaxeze și ea.

Mai luă o înghițită din băutura ei, apoi se strămbă când auzi voci. Se uită la ceas. Cele 15 minute trecuseră, iar Samantha fu întreruptă din perioada ei de gândire și regândire, de trecere de la o stare la alta. Închise site-urile cu magazine online și se prefăcu că lucrează, părând ocupată și preocupată în același timp. Veni și Andrew, așezându-se la biroul lui, aflat lângă cel al Samanthei.

— De ce n-ai venit cu noi la masă?

— Am fost destul de ocupată, minți ea.

El o privi cu nonșalanță și reveni la treburile sale. Sammy nu putu decât să fie mulțumită de acest lucru. Nu era într-o dispoziție prea bună și nu voia să asculte sau să converseze cu cineva. Începu să deseneze pe o foaie, apoi să roadă pixul, de plăcuteală. Când îl văzu pe domnul Grayson se prefăcu că este foarte atentă la ceva și începu să scrie, dar, de fapt, erau doar mâzgălituri, ca să pară că face și ea ceva.

Trecuse peste o oră de când sunase la compania Parker, iar Sammy începuse deja să se panicheze. Mai ales că mai aveau numai jumătate de oră de lucru, apoi urmau să plece acasă. Începu să credă că secretara uitase de ea și nu mai sună, dar cineva parcă îi auzise gândurile. Telefonul sună, chiar în acel moment. Luă cu rapiditate telefonul în mână dreaptă.

— Bună ziua, domnișoară Collins, începu secretara. Îmi pare rău, domnul Parker a spus că nu se poate întâlni cu dumneavoastră — Sammy îngheță la auzul acestor vorbe — nici mâine, nici poimâine, numai joi dacă doriți și dacă mai sunteți în țară. Sunteți de acord? întrebă ea.

Samanthei îi venea să țipe de fericire, să urle și să țopăie în văzul tuturor. Ar fi vrut să-i țipe în ureche secretarei, în schimb îi răspunse simplu.

— Sigur, și-și arcui colțurile gurii într-un zâmbet.

Capitolul 2

Sammy se privi în oglindă, iritată peste măsură. Rochia albastră pe care o îmbrăcă nu-i venea deloc bine, o făcea să arate ciudat și, pe deasupra, o făcea să se simtă și inconfortabil, deoarece era destul de scurtă. Oftă, apoi se șterse la ochi. Ar fi putut să izbucnească în plâns din moment în moment. Ajunsese acum două ore acasă, de la serviciu, și putea spune că avusesese cea mai proastă zi de când se angajase la revistă. Nimic nu-i reușise, iar domnul Grayson continua să facă presiuni asupra ei; numai de cluburi de lux nu-i ardea zilele acestea. Dar știa că nu putea să o refuze pe Anna. Anna voia să aibă parte de cea mai frumoasă aniversare din viața ei și pentru asta făcuse rezervare la un club de elită.

În plus, Sammy avea anumite bănuieri cu privire la evenimentele din această seară. Samantha Collins era cea mai mare cărcotașă existentă pe pământ și putea să jure că în seara aceasta logodnicul Annei urma să o ceară pe aceasta de soție. O urmărea pe Anna întruna cu privirea. Aceasta se aranja de parcă acum urma să aibă loc nunta. Anna arăta superb îmbrăcată într-o rochie roșie, mulată pe corp, care îi punea în evidență fundul și sânii; în plus, culoarea rochiei și a cer cioèilor se asortau de minune cu ochii ei verzi ca smaraldul și cu părul brun-roșcat.

Sammy, în schimb, ei bine, ea nu arăta atât de bine. Părul îi era aranjat în toate direcțiile, rochia o făcea să arate ca un dop, iar machiajul nici măcar nu i se potrivea; bineînțeles, Sammy îl făcuse, iar Sammy nu știa să se machieze.

Se așeză din nou pe pat, apoi strânse din pumnii și îi duse la ochi. Nu putea să plângă, nu din cauza acestui lucru. Auzi pașii Annei cum se îndreptau spre cameră. Se prefăcu că totul era în regulă, că nu se afla într-o stare de disperare continuă și îi aruncă Annei cel mai larg și mai fals zâmbet al